

სახალხო ხალხი

საქართველოს სსრ-ის
კულტურის მინისტრის
გამომცემი

საქართველოს დამატება

გაზეთის № 140. კვირა, 24 ოქტომბერი 1910 წ. დამატების № 24

ჩემს იღვალს

ეს ანგელოზად შენ შებატები,
ჩემო სიკოცხლის დამამშვენებლო!
სურბითვე უნსკენ მივესწრაფები,
ტკიანის გზაზე ნათლის მფენებლო.

შენ იყავ ჩემი გამშენებელი,
ზოროტი ძალნი როს ფრთას მპკრიდნენ,
და დედასკით მსაზრდობელი,
მშვიტრ-მწყურთვალეს როს სულსა მხლიდნენ!
სოფლის სიყალბემ, უკულმართობამ
ჩემს გულში თუმც ღრმა კვალი დასტოვა,
მაგრამ ამ დღემამ, უსამართლობამ
მე შენთან უფრო დამახლოვა.

აბა რა არის ჩემთვის წვალბა? —
ეს ჭირი ღიბნითა შეწვევლია,
თვით ზორციელი გარდაცვალბა
იქნება კიდევ მოწვეულია.

აბა რა არის, მუხთალა ბედა
თვით ჯოჯობეთის ცეცხლი მიმზადებდეს? —
ოღონდ მე მკონდეს შენი იმელი
და შენი სიგი წინ მინაებდეს!

მოძმის სიყვარულს მოწყურებულნი
ცივის უდაბნოში გამოგნდი ობლიად,
დაედვიარ, ვერებ გაშტერებული
და ვერც ოაზისს გხედვ მახლობლად.

კახიბანი მკინიძე,

ჩრდილოდ საფრენ მანკინიან ჩამოვარდა და გარდაიცვალა.

სეშელერა

კარგნი საქმენი წინაპართანი
გული აგვიჭკროლებს, სიკოცხლს ჰმატებს,
ჩვენს სენიღისსა იგი სდარაჯობს,
კეთილის ქნისას სურვილისა ჰმატებს.

ნეტავი იმ ერს, ვის წინაპარნიც
ზე-კაცობითა დიდ საქმეს ჰქენიდნენ!
ვინ მოერევა—თუნდ იმის ძეთა
ათასობითა თავებსა სპირიდნენ?

ღიად, ასეა! სათავე წყალთა
თუ არ დამშრალა და უხვად მოსწქეფს,
იმის ბოლოსა არ ეშინიანს; —
დააშროს—ისე ვერაინ მოჰხვრეფს.
დღეს თუ დასტრეფდა და დინაკლულდა,
ხელ ვხედავთ, მოჰქეფს, მრისხანედ მოჰყეფს!

ეს კარგად ვიცი და ამის გომო
გული მიკვდება, წყულუნო მტკივან,
წინაპარნი ვართ მომავალიათვის,
„მამაპანო“, ვგონობ, გვიყვინან:
მოგვეტოთ რამა საზროდ სულისა,
გვეხეწებთან, ხელმებს გვიწვდიან,
მე ეს სიტყვები გულს მიგმირავენ,
მძინარს და მღვიძარს ყურთ მიწვივან.
რომ ვერას ვაწვრით ხელ-ცარიენი,
როგორ სწყრებიან, როგორ ჩივან!
ფხედვ მათ სახეს აშკარად, ნათლად,
ცეცხლამოდებულნი ჩემს თვალწინ ჰქრიან
შვილთ სანუგეშოდ, დასატრებლად.
ვაპ ასეთ ყოფას,—ტრემლენი მდიანი..

ვათა-ფშაველი.

პორტუგალიის ჩამოღუპილი:
მონარქისტთა ჯარები მიახლოდუნენ!

მე ცხოვრებაში გამოუცდელსა
წილად მხელა ჯაფა და გაქირვება,
და თავს გადამხდა გადაუხდელსა
ბევრი სირცხვილი, თავ დამკირება.

რად ვიკოცხლებდი? კნესა, ვებამ
გულს მომიკლავდა მუღბოე მზავერელი,
რომ შენ არ მყავდეს სრული, ღვთაებამ,
ზე-აღმტაცი და სულის ჩამდგმელი!

იყო წამები ჩემს სიკოცხლში,
როცა გაქრობა მენატრებოდა,
და ყოველს საფანს იმ შეგზნულს დღემ
სიყვდილის ფერი დაიდებოდა.

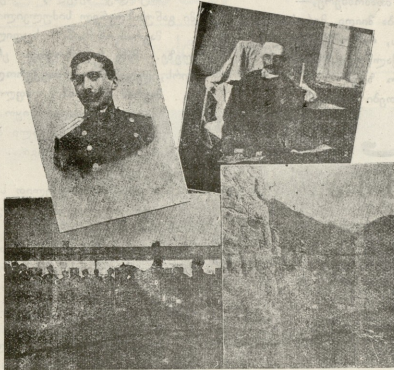
მაშინვე სახე ბრწყინვალე შენი
ჩემს ცის კიდურზე გამოჩნდებოდა,
ჩამომემოდა ხმა აღმამფრენი
და სული ჩემი კვლავ მალოდებოდა.
ამაღლდეს სული, ყველა დასძლიოს,
რაც ხელ-ფეხს მიკრავს, მიჩენს მე აღსა,
რომ შენსკენ მფრენდეს, შენ მივალწიოს
ჩემს სათაყვანოს, ჩემ იღვალსა!..

მელიტონ გობეჩია.

...შენ რაღა გითხრა?!

შენ რაღა გითხრა, მთის ნიაგო, ბუნების ლალ-შვილს,
ბუჩქნარს დაღალი ჩამოშლია მწვანე ხავერდზე;
შენ რაღა გითხრა, ჩემო მუზავ, რომ მაწვდი ყვავილს,—
ეგ ხომ, გიყვამო, მე მოკვირფე სატრფოს გულ-მკერდზე?..

ჩვენ ვიცნობით, ნეტავ იმ დროს ჩვენ ვიცნებობდით,

მთის ყმალი ზელიმ-ხანი (პარჯენი) და მისგან მოკლული ოფიცერი თავ. ანდრონიკაშვილი (პარკენი).

მ ც ხ ე თ ა

საც ზვირთნი მტკვრის და არაგვის
ერთმანეთს ეგებებიან
და საქართველოს ამებებსა
ოხვრითა ეუბნებიან,—
იქ ტაძარი სდგას დალი,
სივრცეში ამაღლებული,
და ვაღაპურებს მიღამოს
მწუხარე, ჩაფიქრებულნი.
მდინარენი—კი უმდგრენ,
მოავონებენ წარსულსა,
მოსთქვამენ ქართველთ ღიღებსა,
საფლავს უღროოდ ჩასულსა.
გისულა ეამი ნეტარი,
სხივი ჩამქრალა შეებისა,
დროს წაული უწყალოდ
ნუგეში ქართველებსა.
თამარს, დავითს და ერეკლეს
საფლავში სძინავს ყველასა,
სამშობლოს აოხრებულსა
ველარ აძლევენ შევლასა.
მცხეთა, დიდების ტაძარი,
გულში იხუტებენ შვილებსა,
თავს უკვდავ ძეგლად აღგია
ხალხისთვის დახოცილებსა...

ი. მჭედლიშვილი.

ზღვაზე ვსკურავდით, ზღვაზე მქროლით ოკუნების ნავით;
აღუქმის ქვეყნისკენ მივალტვოდით... ზვირთებს ვაპოვ-
დით,—
ის საქვს სცემდა, მე კი ტალღებს ვებრძოდი მკლავით.

სატრფო აღარ მყავს, სატრფო-სივდა მომიკვდა უბზოდ,
კუბოდ გაღმეკვა, ბედკრულს ნავი, ფსკერს ჩაიძირა...
სატრფო აღარ მყავს—მოკვდა... გესმით? მოკვდა უტემოდ.—
დაიმხვრა არფა... დასწყუნენ სიზინ... [დავკარგე წკირა.

რისთვის ვიცოცხლო? რას ვეწიო? რაა მიზანი?
სად არის ჩემი მისწრაფება, დანიშნულება?
ფერფლად მაქციეს ქვეყნის მეფე-ადამიანი,
გამიზიადებს მომავალი თავისუფლება.

შენ რაღა გითხრა, მთავ-მყინვარო, ბუნების ლალ-შვილს,
ბუჩქნარს დაღალი ჩამოშლია მწვანე ხავერდზე;
შენ რაღა გითხრა, ჩემო მუზავ, რომ მაწვდი ყვავილს?—
ეგ ხომ, გიყვამო, მე დავაქენ სატრფოს გულ-მკერდზე?
ი. გრიშაშვილი.

სერენად

(მოქანაქა)

ვიდრე ვარ ისევე ქალწული, წმინდა,
 რატომ არა გსურს, რატომ არ გინდა —
 ყვავილს გაწვიდღე, მოწყვეტლს ველით,
 თმის კულულებზედ შეგებო ხელით?
 ქანდაკებთა გამოკითხობა საუბრე შენი
 და დაგინახო, იმათ შორის როგორა ჰქვინი?..

—:—

შენი სულისა პოეზია შე შთაბომბებრე,—
 სამაგიეროდ ლექსთა წყნა მიიღე მერე!..
 რატომ არა გსურს, რატომ არ გინდა?
 ვიდრე ვარ ისევე ქალწული, წმინდა—
 შენის თვალებით დაგინახო ზღვა
 და ბედს, სიყვარულს ფრთები შეგასახა!

ბაზილიანი.

ლოცვა

კლდეილი ვარ, უფალო!
 ცლდე მიმიძღვის, უფალო!
 გულწრფელია, უფალო, მხოლოდ ლოცვა ჩემი; უმანკაო
 სურვილი ჩემი; ღრმა ტანჯვა ჩემი; სეტყატი არს სული ჩემი.
 კლდეილი ვარ, უფალო!
 ცლდე მიმიძღვის, უფალო!
 მუხლს ვეყარე შენს წინაშე; ცრემლსა ვღვრი, უფალო,
 და შემოგაღაღებ.

არ მსურს, უფალო, ტანჯვანი შემიმსუბუქე; ცლდე
 შემინდი. არა, უფალო: უანგარია ლოცვა ჩემი და ფაქი-
 ზი ვედრება ჩემი.
 მოველ წინაშე შენსა, უფალო, რათა დაღოსტე: აღ-
 ტაცება ჩემი, სიყვარული ჩემი შენდამი; რათა იცოდნე, უფა-
 ლო, თუ როგორ დაუვიწყარ და სანატრელ ხარ ჩემთვის.
 ჩამადე გენიას; ნუ გამოიჯიხვე მოწყალებითა, უფალო,
 ოღონდ სხივ-მყენს სახესა შენსა შემახედე; ნუ მომაკლებ სი-
 ყვარულსა შენსა როგორც მე არ შეთავაზევა სიყვარული
 შენდამი თვით წამსა ბოროტ-მოკმედლებთა ჩემთა. ვმორღე-
 ბოლი საუფლოსა შენსა ბოროტად სასველელად, მაგრამ სხე
 შენი, სიყვარული და თავყანისცემა შენდამი შეუღლებულად
 წმინდად თანა დამქონდა.
 მისისხანე ხელი შენი მსჯიდეს, ხოლო გულსა შენსა
 ვუყვარდე.

ზრისა შეუქმნია სურათი ბილწი, გულსა კი ჰყავდი
 შენ მნათობლად, ნუგეზად, წყლულთა მალამოდ.
 ნუ შემინდობ, ოღონდ გიყვარდე. დამსაჯე, ოღონდ
 ნუ იიღებ ჩემზე ხელს.

ლიმალეზე

(მულტატულია)

პებელა აფრინდა მალა, ძალიან მალა!.. იგი სტკე-
 ბოდა თავისუფლებით, სიკეთესით, მაყარამ ყველაზედ უფ-
 რო ახარებდა ის სანახავი, რომელიც მის ქვეშ გადაშლილიყო!
 — ამოფრინდით, ამოფრინდით აქ... მალა! — თითქოს
 უძახდა იგი თავის ღმებს, რომელნიც ძირს ყვავილთ შორის
 დაფრინავდნენ.
 — ჩვენ ესწუწნი თა თავალს და ამიტომ დავრჩებით
 ძირს!

— ახ, რომ იცოდნო, საყვარელი დებო, რა საუცხო-
 ვო სანახავი აქვდა ირგვლივ ყველაფრის ამოფრინდით,
 ამოფრინდი აქ!

— მერე, არის განა მანდ ისეთი ყვავილები, რომელ-
 თაგან შესაძლებელი იქნება ამოვსოვოთ თაფლი, უსაქ-
 როსი პებელათა ცხოვრების გასაგრძელებლად?

— აქედან ხანს ყოველი ყვავილი, და ეს კი სიტ-
 კობეა!

— არის თუ არა მანდ თაფლი?
 თაფლი მართლაც არ იყო.

საცოდავი პებელი, რომელიც დედაიწის ცხოვრებისა-
 ლე განუსაზღვრელ სიმუშვილით იყო აღსავსე, მოიქანცა...

მაგრამ ის მინც სცილობდა შეტერებულყო სიმა-
 ლეზე. მის საუცხოვოდ ქიჭებოდა, როდესაც ზევდან
 ძირს, დედაიწის დასცქერდა..

მაგრამ თაფლი?.. თაფლი?..
 თაფლი მალა არ იყო...

და დასუსტდა საწყალი პებელა მისი პატარა, უღონო
 ფრთები მოიქანცა და იგი... თან და თან უფრო და უფრო
 ცოტას ხედავდა.

თუმცა კი მას გულით სწყურდა, ჰსურდა...
 მაგრამ ვერაფერმა ვერ უშველა!

იგი ქვევით ეშვებოდა!..
 — იი, შენ ისევე აქა ხარ! — შესძახეს ღმებმა, — განა

ჩვენ ეს არ გინიანსარმეტყველებო? მერე ჩამოხვედი ძირს იმი-
 ტომ, რომ ყვავილებიდან ამოსწოვო წვენი ისე, როგორც
 ჩვენ.

— ჩვენ ეს ვიცოდით!
 ასე ამზობდნენ ღმები და თან უხაროდით, რომ ისინი
 მართლები იყვნენ, თუმცა ეს ხდებოდა მხოლოდ იმიტომ,
 რომ მათ არ ესმოდათ მშვენიება გატაცებისა.

— ჩამოდი ძირს და შეგაროვე თაფლი ისე, როგორც
 ჩვენ.

და პებელაც უფრო და უფრო ძირს ეშვებოდა...
 და ჰსურდა კიდევ...

ამ აღცილის ყვავილების ბუჩქნარი გაღაბნერილიყო...
 მიაღწევს მის პებელა, თუ ვერა?

იგი აღარ ეშვებოდა. იგი დაცეა უცბად...
 ბუჩქნარის გვერდით, ურმის ნავალში...

აქ იგი წიხლით ვირბა გასისო.

შალვა ტატიშვილი.

გამოვიდა და ისხედება ყველა წიხნის ბალახივში

გამოვიდა
 მიხილ ნიხაძისა
 ფანი 10 კაბეიქა
 აღდგინა:
 ტფილისი, ქარ-
 თველითა აშანა-
 ვაშის სტამბა.
 ტელეფ. № 872.